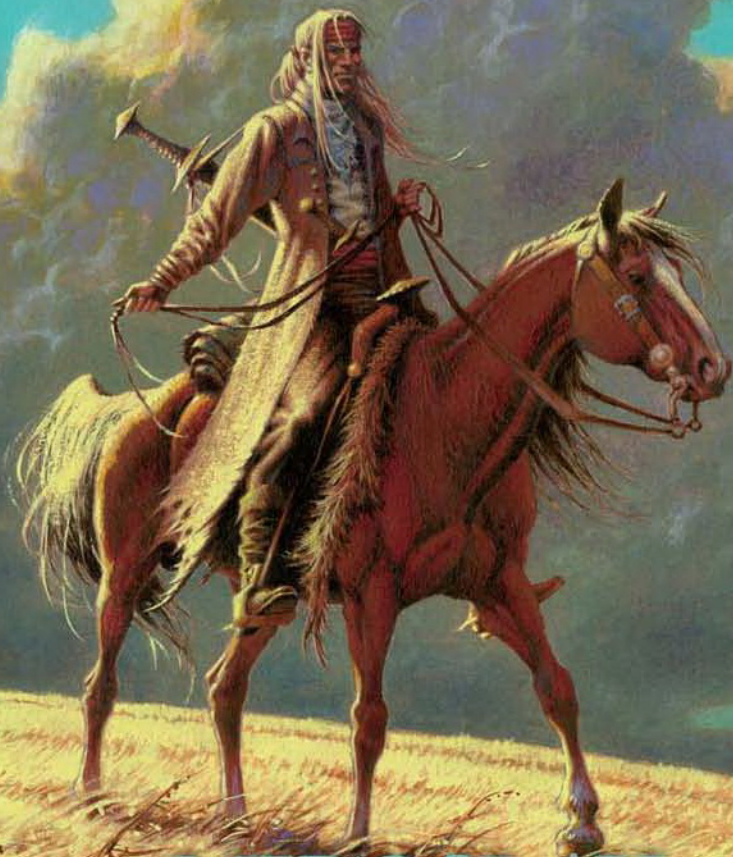

KONLÁŠ

VLK SAMOTÁŘ

MIROSLAV
ŽAMBOCH

TRIFID

Miroslav Žamboch
Koniáš: Vlk samotář

Copyright © Miroslav Žamboch, 2008

Cover © Lubomír Kupčák, 2008

Illustrations © Petr Vyoral, 2008

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2008

ISBN 978-80-7387-193-2

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

MIROSLAV ŽAMBOCH

KONIÁŠ

VLK SAMOTÁŘ

MIROSLAV ŽAMBOCH

KONLÁŠ

VĚLK SAMOTÁŘ

TRITON
Praha / Kroměříž

Prolog

Dubové dveře vyztužené železem se zavřely se zaskřípěním pronikajícím až do morku kostí, plameny pochodní se jako na povel napřímily a přestaly se třepetat v průvanu.

„Působí to tu hrůzostrašně,“ pronesl muž, který do temného prostoru vstoupil první.

Od stěn ukrytých v černi se vrátila ozvěna vylepšená zvukem odkapávající vody.

„A je tu zatraceně vlhko, to mým kloubům neudělá dobře.“

„Je to vaše vězení, Výsosti,“ poznamenal druhý návštěvník téměř posměšným tónem. „Asi byste si nepřál, aby si tu vězni jen tak hověli.“

„Jsem rád, že se vždy mohu spolehnout na váš ostrovtip, Excellence,“ pronesl muž oslovený jako Jeho Výsost a hlas nekrýval pobavení. „A co pro svého císaře uděláte teď?“

Jeho Excellence, Rick Varatchi, bratranec císařské Výsosti Orlanda Saxmundsena a současně jeho pravá ruka, sundal ze stěny pohasínající pochodeň a mávnutím donutil plamen, aby se opět rozhořel.

„Posvítím nám na cestu, abychom nepadli z těch kluzkých strmých schodů. Možná jsme Blatvovičovi neměli povolit, aby to své divadlo uspořádal právě tady.“

„Je to blázen,“ poznamenal s pokrčením ramen císař.

Oba začali opatrně sestupovat dotěrnou temnotou, z níž pochodeň vykousávala jen nepatrné kousky prostoru.

Sychravá vlhkost, ponurost a neživotnost celého podzemí sílily s každým dalším stupněm.

„Blatvoviči, jsme tady!“ zahřímá do tmy druhý muž impéria.

Z neviditelné klenby vysoko nad nimi se uvolnil hrozen těžkých kapek. Džbán by naplnily sotva do třetiny, ale k tomu, aby uhasily pochodeň, stačily.

Oba okamžik čekali ve tmě, pak několik metrů pod nimi někdo odstranil poklop z hromady řeřavějícího popela a rudá se smísila s černou. Matně rozeznávali siluetu muže stojícího u pohasínajícího ohniště, nad ním visel na lanech člověk zavinutý do tolika vrstev plátna, až se změnil v obrovský kokon.

„Moc toho nevidím,“ zamumlal nespokojeně císař. „Jestli to nebude stát za nic, předhodím ho katům. Udělají s ním krátký proces.“

„Ale to mi budete muset vrátit sklepmistra, co jste ho na mně vyhrál v kartách,“ připomněl Varatchi sázku. „Já mu od začátku nevěřím ani slovo.“

„Tím hůře pro Blatvoviče, katové dostanou za úkol předvést na něm, co doopravdy dovedou.“

Muž dole pozvedl ruce, v jedné držel nůž a ve druhé rozměrný trychtýř. Obě věci se i ve slabém světle stříbrně leskly. Okamžik stál nehybně, pak se začal kolébat ze strany na stranu a vypadalo to, že zpívá. Nic však neslyšeli. Až po chvíli k nim začala doléhat nelibozvučná, postupně zesilující melodie, nakupení disharmonických zvuků postrádajících jakýkoliv rytmus, jakoukoliv pravidelnost.

„Blázen,“ zamumlal císař znovu.

Muž náhle strnul, čepel se mihla temnotou, oběť v kokonu sebou škulba, na zlomek sekundy zbytnělé ticho přerušilo umrtvující zabublání vzápětí vystřídané staccatem tryskající vazké tekutiny tříštící se o kov.

„Prořízl mu krkavici,“ zhodnotil nespokojeně Varatchi.

Uhlíky probuzené k životu zvrženým závanem vzduchu vzplály, oba šlechtici zřetelně spatřili, jak muž lapá do trychtýře tryskající krev a současně ji hltavě polyká.

„Odporné,“ pronesl znechuceně císař.

Nechutné divadlo trvalo několik dlouhých sekund, možná desítek sekund, temnota měnila čas v natahující se gumu, pak kov odhozeného trychtýře a dýky zařinčel na kamenech, lidský upír se obrátil stranou, zatočil rukama ve zdánlivě chaotickém mlýnu a předklonil se, jako by se chystal vyzvracet.

Místo nestrávené krve však z jeho úst vyšlehl záblesk modrého plamene, který se zahryzl do kamenné stěny a v jediném mžiku ji změnil v rozžhavenou plotnu. Císař i jeho průvodce instinktivně uskočili před žářem až do nejzazší části mezipatra. Nadpřirozené peklo trvalo ještě několik dalších tepů srdce, pak ke štěstí všech přítomných proud ohně konečně pohasl, muž se zhroutil a bubliny varu na kamenech tvořících základy hradu začaly pomalu a neochotně tuhnout.

Vlhkost podzemí byla náhle ta tam a s ní i temnota, kterou teď plašila rozžhavená stěna.

„Málem nás zabil,“ zkonstatoval Varatchi a upíral pohled na bezvládné tělo kus pod nimi. „Na druhou stranu, nemohu říct, že by to nebyla působivá demonstrace.“

„Ale ne způsob, jak ovládnout moc,“ přidal suše císař. „Musíme najít jinou cestu. Sázku jsi vyhrál.“

Velkovévoda Varatchi nevypadal ani v nejmenším potěšeně, spíš zamyšleně.

„Strážže!“ zavolal císař.

Těžké dveře o patro výš se rozlétly a do horkého dusna podzemního žaláře se vřítily čtveřice ozbrojenců.

„Pokud žije,“ ukázal Saxmundsen na bezvládné tělo, „nechejte ho ošetřit, a až se vzpamatuje, předejte ho katům. Chci, aby na něm vyzkoušeli jeho vlastní inkviziční postupy. Před nějakou dobou mě s nimi otravoval.“

Muži bez váhání vyrazili po schodech dolů vstříc žáru. Císař nepotřeboval doplňovat své rozkazy výhružkami. Každý věděl, co následuje, pokud nebudou splněny do posledního bodu.

Varatchi chvíli sledoval, jak muži bleskově odtahují tělo dál od nebezpečného zdroje žáru, a pak se jako první téměř nezdořile otočil k odchodu

„Budeme to muset zkusit úplně jinak,“ zamumlal spíš pro sebe než ke svému společníkovi. „Ale zatím víme stále příliš málo.“

O několik desítek minut později, když se neformálně rozloučil se svým bratrancem a císařskou Výsostí v jedné osobě, vládcem nad životy miliónů a většinou známého světa, usedl do dřevěného křesla v komnatách, které si i tady, v císařském paláci, zvykl považovat za své.

Starý sluha mu do poháru nalil červené víno a bez dalšího vybidnutí se vzdálil. Věděl, že pro přemýšlení vyžaduje jeho pán naprostou samotu a klid.

Na stole z leštěné slonoviny po jeho pravé ruce ležely odřené kožené desky napěchované zažloutlými papíry a pergameny. Rick Varatchi si je k sobě přitáhl a opatrně je otevřel. Autor je kdysi nadepsal slovy *Knihy žoldněřů*. Obsahovaly jména mužů, jejich popisy, popisy věcí, které vykonali, popisy věcí, o nichž se věřilo, že je vykonali. Někdy bylo těžké odlišit, co je pravda, co smyšlenka a co záměrná lež. Ale i lež v sobě nesla informaci, protože byla vytvořena za jistým účelem.

Původního majitele před lety sám Varatchi přikázal zabít, ale i přesto pak musel vynaložit ještě hodně úsilí, aby je získal. Od té doby do nich sám přidal desítky dalších listů popsaných jeho rozmáchlým, energickým rukopisem. Stejně jako tehdy, i dnes byla největší část *Knih žoldněřů* věnována člověku označenému jménem Koniáš.

„To je on,“ pronesl tiše Rick Varatchi a napil se vína, aniž by věnoval pozornost jeho chuti. „Ten, který ví víc než já. Ale to se změní.“

Ospalá díra

Slunce se blížilo k obrysu kopce a světla v místnosti rychle ubývalo. Samuel Wicker znechuceně pohlédl malým oknem ven. Za uplynulých pár let už věděl, kde přesně ve kterou roční dobu slunce zapadá. Z jeho hlediska nemohl být dům situován hůř. V létě, kdy by mohl studovat dlouho do večera, se utápěl ve stínu kopce, v zimě – v zimě tady prostě byla příšerná zima, a to i po veškerém utěšňování oken, dveří a vůbec. Wicker pomalu věřil, že v samotných trámech stavení jsou díry, jimiž na něho odevšad fouká studený vzduch. A létě samozřejmě nechutně horký. I když jim vesnice poskytovala spolehlivý úkryt po celých uplynulých pět let, nenáviděl to tady. A s časem se to nelepšilo, nezvykal si, právě naopak.

S povzdechnutím zavřel starý foliant. Dnes už stejně neměl čas na studium, a to byla další věc, která ho rozčilovala. Až v příliš mnoha záležitostech nemohl věřit nikomu a musel je řešit osobně. Tahle byla navíc opravdu choulostivá; stále váhal s konečným rozhodnutím. Věnoval knize ještě jeden lítostivý pohled. Naprosto nesmyslně byla psána na lidskou kůži, ale vypadalo to, že opisovači z prvního století po Velké válce odvedli dobrou práci a kouzelným diagramům se dalo věřit. Jen kdyby věděl, jak se s nimi ve skutečnosti pracuje. Právě ty nejjednodušší věci bylo velmi obtížné zjistit. Dávný čarodějové je do svých knih nezapisovali stejně, jako finanční mágové nevysvětlují, jak počítat nebo odčítat. Ale to se mohlo změnit – změnil se to, pokud on, Samuel Wicker, velmistr Rumělkového klanu, neudělá chybu a nesejde z klikaté cesty. Na okamžik se zasn timer. Všechno by bylo mnohem jednodušší, kdyby objevil Nucleus, mýtickou knihu geniálním způsobem vedoucí adepty magie nebezpečným labyrintem studia moci. Prý byla napsána ještě před po-

čátkem Velké války a i ti nejméně schopní z nadaných díky ní dokázali probudit svůj talent a využít ho na maximum. Jenomže manuskript Nucleus pravděpodobně už dávno neexistoval, o tom, kdo ho napsal, kolovaly jen pověsti. Ale kdyby ho získal – ta představa pozvedla Wickera až k absolutním výšinám, z nichž byl návrat do reality bolestivý. Přesto mu stačila chvíle, aby se vzpomatoval a jako pokaždé se dokázal soustředit na to, co pro něj bylo v dalším okamžiku nejdůležitější – na jednání s lovcem artefaktů.

Vyšel z místnosti a chodbou, původně rozdělující dům na část obývanou lidmi a část vyhrazenou zvířatům, ven. Samuel Wicker ve svém domě samozřejmě žádná prasata nestrpěl a nejraději by dávno nechal udusanou hlínu nahradit dřevěnými parketami, nebo alespoň dlažbou, ale to by mohlo upoutat nežádoucí pozornost. Takhle měl pořád pocit, že žije ve vepříně.

Jeho osobní sluha okamžitě zaregistroval pohyb svého pána a vynořil se z kuchyně. Janick, vybavil si jeho jméno. Horlivý, nadšený, ale s naprosto minimální, sotva postřehnutelnou stopou magického nadání. To mu ale Wicker nikdy neprozradil.

„Půjdu do sadu. Uklid' v pracovně, nezapomeň na pasti na myši a vrať knihu na její místo. Až přijde cizinec, pošli ho bez velkého vybavování za mnou a po chvíli nám přines něco k pití.“

Janick horlivě přikývl, protáhl se chodbou a zmizel v pracovně. Přístup ke starým tiskům měli jen ti nejzasloužilejší s nezpochybnitelným nadáním a úklid foliantu byl svým způsobem úplatek, kterým velmistr Janicka odměňoval – a udržoval si jeho naprostou loajalitu.

Wicker pomalu stoupal kameny vydlážděnou stezkou až k jabloním. Byl dobrý rok a oni za jablka získají docela slušné peníze. Další věc, kterou nenáviděl – starat se o peníze. Bylo jich pořád tak málo a omezovalo ho to – klan to omezovalo

v rozletu. Přesto, sad byl jedno z mála míst, která tady měl rád. Přesněji, když už ne rád, tak mu aspoň nevadil. Další výhodou místa bylo, že odsud uvidí příjíždějícího návštěvníka už z dálky. Chtěl mít dost času, aby si ho pořádně beze spěchu prohlédl. Už jen zkontaktovat se s ním stálo dost peněz a jeho odměna se bude pohybovat v řádově ještě vyšší částce. Wicker si však uvědomoval, že tomu muži nedokáže nabídnout zdaleka tolik jako ostatní. V posledních několika letech začínala být po artefaktech shánka a díky tomu i po těch, kteří je dokázali obstarat. Muž, kterého sem on – velmistr Rumělkového klanu – pozval, patřil k těm nejlepším, tedy pokud to byl opravdu ten, jenž získal poklady ze staré mrtvé schránky historického klanu Augupů. Nikdo si nemohl být úplně jistý, protože všude, kde se hrálo o velké peníze a hrozilo nebezpečí smrti, byly pravdivé a přesné informace vzácnější než voda v Gutawské poušti.

Wicker se usadil na dřevěnou lavici pod jedním z největších stromů, který už téměř ani nerodil. Tady, pokud tomu počasí přálo, s oblibou probíral s dalšími členy rady důležité otázky. Tuhle konkrétní, na níž záviselo tolik, však hodlal projednat sám. Poslouchal bzučení včel a každou chvíli zalétl pohledem ke stezce. Co je ten chlap za? Věděl o něm, že je chytrý a zkušený a že velmi často dokáže v rámci zakázky získat víc zboží, než objednavatel požaduje. Pak si za ně samozřejmě nechává velmi dobře zaplatit. Wicker toho využil a své hledače lovce artefaktů instruoval, aby dali jasně najevo, že finanční možnosti zákazníka jsou omezené, ale současně aby naznačili, že jsou k dispozici velmi dobré informace, jak se ke kýženému zboží dostat... a potenciálně získat víc. Bylo tak těžké vyjít se skrovnými prostředky, jež měl posledních pár let k dispozici. Lítostivě zavrtěl hlavou nad situací, do níž se on, jeden z nejlepších, pokud vůbec ne nejlepší velmistr jediného skutečného čarodějnického klanu na území impéria, dostal.

Najednou zjistil, že po hlavní ulici vesnice jede muž na koni. Plouží se muž na koni, byl lepší termín. Jak se sem ksakru dostal? Pokud by přijížděl po cestě, zaregistroval by ho mnohem dřív. Proč po ní k čertu nejel? Wicker neměl rád, když věci neprobíhaly přesně podle jeho plánů. Současně však v duchu ucítil uspokojení ze svých dalších opatření. Přestože to klanovou pokladnu stálo několik desítek zlatých, teď nelitoval. V jednom z domů už dva dny seděl jiný cizinec. Toho najal Wickerův zástupce Majal. Wicker si ho prohlédl jen jednou z dálky. Neforemný primitivní chlap poskládaný ze samých velkých a těžkých kostí obalených svaly, s hustým obočím a očima utopenýma pod mohutnými nadočnicovými oblouky. Připadal mu jako poloviční zvíře, tvor ležící o mnoho stupňů žebříčku dokonalosti pod ním. Ale díky tomu byl současně ideálním nástrojem pro věc, na kterou si ho vybral. V případě, že budou s lovcem artefaktů problémy, měl ho zabít. Opatrnost měla samozřejmě i své stinné stránky: Primitiv už dva dny na útraty klanu jedl a pil neskutečné množství jídla a prvotřídního cideru.

Cizinec už se objevil na úpatí svahu mezi prvními ovocnými stromy. Koně nechal ve vesnici, kráčet dlouhými, zdánlivě línými kroky, ale přesto se blížil překvapivě rychle. Byl vysoký a hubený, dlouhé, už notně prošedivělé vlasy měl stažené do culíku. Tvář, Wicker téměř nedokázal potlačit znechucení, byla zlým snem estéta. I v původním neponičeném stavu příliš protáhlá a hubená, teď navíc poznamenaná mnoha jizvami; nos vypadal jako něco, co bylo do obličejce přidáno mnohem později, a protože tvůrci se původní tvar nezamlouval, snažil se ho později vylepšit několikanásobným zpřerážením. Oči lemovaly věnce drobných jizviček, následky dávno zapomenutých pěstních soubojů, starý šrám prodloužil levý koutek úst směrem dolů a cizinec vypadal, že se permanentně šklebí.

Se zle poznamenanou tváří však ostře kontrastovala lehkost jeho pohybů a zjevná sebedůvěra. Wicker se soustředil a snažil se nahlédnout pod povrch, alespoň na zevní okraj myšlenek neznámého. V životě se mu hodněkrát podařilo zjistit, co si někdo jiný myslí, i když ze starých zápisů věděl, že obrana proti telepatickému vyzvídání je poměrně snadná. Teď mu stačilo dozvědět se, jak muž vnímá svět okolo a sám sebe. Možná za to mohl klid místa a zelené stromy kolem něj, povedlo se mu to téměř okamžitě. Cizincova sebedůvěra nebyla předstíraná, patřila k němu stejně jako jeho příšerná tvář. Nejvíc velmistra překvapil dojem úžasu, radosti, kterého byl neznámý plný. Něco podobného několikrát objevil u dětí, ale u tohoto muže někde v půli cesty mezi čtyřicátým a padesátým rokem života to bylo naprosto překvapující. Jeho fascinace světem byla současně stejná i jiná než dětská; poznamenána zkušenostmi, ale současně jimi vycizelovaná – rychle se od něj odtrhl. Potřeboval se soustředit na praktické záležitosti, a ne na nějaký pochybný psychologický rozbor. Jaké má zbraně, například... podle nich mohl zjistit, zda je to ten pravý. Viděl meč, pod rozevírajícím se pláštěm celou řadu zřejmě vrhacích nožů v prsním bandalíru; pak menší, skrytě nošený meč na pravém boku, který mohl být ale obzvlášť velkým nožem nebo dýkou, Wicker si nebyl jistý. Poslední nůž objevil v pouzdře na levé botě. Lovec artefaktů byl očividně dobře vyzbrojen, a podle toho, jak vypadal a jak požehnaného věku se ve své branži dožil, se svými vražednými nástroji uměl i dobře zacházet.

Wicker se nepostavil, pouze na něho upřel pohled. Mnohé takhle dokázal znervóznit, rozleptat, připravit o veškerou sebedůvěru. Tady však podobný účinek ani nepředpokládal. Cizinec jeho trénovanou uhrančivost vůbec nezaregistroval, samozřejmě kývl na pozdrav, rozhlédl se po větvích stromu, pod nímž se nacházeli, a utrl si jablko. Byl vysoký, ke své po-

stavě měl navíc ještě velmi dlouhé ruce. Jablko, které si vybral, rostlo zdánlivě mimo dosah kteréhokoliv člověka bez žebříku a patřilo k těm červenějším. S chutí se do něj zakousl a posadil se na lavici.

Do líných zvuků podvečera se přidalo hlasité křoupání šťavnaté dužiny, jak s požitkem a beze spěchu jedl.

Wicker si uvědomil, že on je tady ten nervózní. A to bylo špatně. Nacházel se na svém území, stačil výkřik, aby se sem seběhli všichni jeho lidé. Jenomže, pomohlo by to něčemu?

„Jmenuji se Samuel Wicker a jste tady, protože jste jednal s některým z mých prostředníků. Tedy předpokládám,“ začal rozhovor, současně na stezce spatřil Janicka s košem s občerstvením. Jídlo a pití se mu bude hodit, aby zamaskoval svou nečekanou nejistotu.

„Koniáš,“ představil se lovec artefaktů jménem, které určitě nebylo jeho, ale pod nímž nejčastěji vystupoval. „Prý máte zájem o proniknutí do báze Maaterenditů,“ přešel přímo k věci a Wicker se málem rozkašlal.

Kde k čertu k tak přesné informaci přišel? Nic takového svým informátorům nesděloval.

„Jak to víte?“ zeptal se se skrývanou nervozitou.

Ten muž byl ještě nebezpečnější, než vypadal. Měl si všimnout jeho očí, byly úplně jiné než u chlapa, kterého najmul Majal.

„Z toho mála, co mi vaši lidé byli ochotni a schopni sdělit, vyplývalo, že se jedná o místo někde nedaleko odsud.“

„Nedaleko?“ neudržel se velmistr.

„Řekněme do vzdálenosti pár set kilometrů, to je nedaleko,“ ozřejmil Koniáš svůj zvláštní pohled na věc. „Navíc předpokládám, že to bude někde blízko původního centra impéria. Tohle území v době, o níž hovoříme, patřilo do sféry vlivu Maaterenditů. Jiná báze by zde neměla existovat.“

„Nejedná se o bázi,“ opravil ho Wicker a vzápětí se odmlčel, když se k nim přiblížil Janick.

Zatímco jeho osobní sluha servíroval občerstvení, prohlížel si Koniáše novými očima. Byl opravdu dobře informovaný. Měl to předpokládat, protože pokud se mu podařilo vyloupit pečlivě chráněnou černou schránku klanu Augupů, musel být informovaný. Jinak by nepřežil.

„Mlastně musíte mít pravdu,“ souhlasil hubený muž, když před něj Janick stavěl džbán s ciderem a dvě sklenice. „Všechny báze byly zničeny hypermágem Tekuardem. Válce a následnému století drancování mohly uniknout jen vedlejší základny, sklady, tajné úkryty a hospodářské jednotky jednotlivých klanů. Ale i tam se dá hodně najít. A vzhledem k tomu, že jste si dali spoustu práce, abyste mě vyhledali, předpokládám, že se nejedná o nějaký statek, který kdysi Maaterenditům patřil a zůstalo tam pár zajímavých věcí, ale o něco víc.“

„Skutečně jste našel mrtvou schránku Augupů?“ změnil Wicker téma a zadíval se na větev kousek za Koniášem, aby se mohl maximálně soustředit na intonaci hlasu, současně periferně vnímal hru svalů v obličejí a posílil tak svůj šestý smysl, který mu umožňoval odhadnout, kdy někdo lže, a kdy mluví pravdu.

„Ano, našel, dostal se dovnitř a pak i ven,“ připustil Koniáš.

Mluvil pravdu, tím si byl Wicker jistý. Navíc si teď vzpomněl, že kdysi dávno, ještě předtím, než se usídlili v téhle zapomenuté, špinavé a páchnoucí vesnici, jméno Koniáš slyšel. Jen si nedokázal vybavit, v jaké souvislosti.

„A nemáte ještě nějaké věci na prodej?“ zeptal se s těžce potlačovanou dychtivostí, i když nepředpokládal, že odpověď bude kladná.

Dobře znal šeptandu, která opisovala události po úspěšném vyloupení mrtvé schránky. Zájemci o artefakty se slétli jako

mrchožrouti. Mršina sice byla tučná víc, než kdo čekal, ale to přilákalo další hyeny a dnes už nebylo naživu mnoho těch, kdo původně celou akci iniciovali.

„Bohužel nic zajímavého. Jen kuchařku.“

„Možná bych se na ni rád podíval,“ nadhodil Wicker.

„Beze všeho, mám ji v sedlových brašnách,“ dostal až nečekaně vstřícnou odpověď. „Takže do jakého objektu byste konkrétně chtěli proniknout?“ vrátil se Koniáš k hlavní příčině své návštěvy.

„Podle námi objevených dokumentů se to nedá jednoznačně určit, některé informace si protirečí. Bohužel to určitě nebude zbrojnice, ale ani obyčejná klanová hospodářská jednotka s obvyklým úkrytem pro zasvěcené. Předpokládáme, že by se mohlo jednat o tajnou základnu pro stav nouze, kde se v případě zničení báze měli shromáždit bojovníci klanu a připravit se k protitúderu.“

Koniáš uznale pokývl hlavou.

„Tam by asi bylo možné objevit mnoho zajímavých věcí,“ zkonstatoval a naplnil obě číše ciderem. Pak se na svého hostitele tázavě a současně významně podíval. Když Wicker zdvořile jako první nesl pohár k ústům, uvědomil si, že hladina je zarovnána s okrajem a musí se soustředit, aby nerozlil, a přesto se mu to nepovedlo. Jeho host sedící za stolem proti němu ten problém neměl, nevyplýtl ani kapku.

Ta vesnice, i když na první pohled malebná a v úrodné krajině, na mě působila jako zlý sen. Lidé se po polích ploužili, jako by závodili, kdo vykoná práci pomaleji, a nikdo z nich netušil, že existují slova jako žně, zima a hlad. Polovina domů působila naprosto neudržovaným dojmem, spíš zříceniny než skutečná stavení, jejich obyvatelé patřili k těm nešpinavějším a nejzuboženějším stvořením, která jsem v posledních letech potkal. Skoro jako by ani nebyli normální, poloviční idioti, mající problém

vnímat okolní svět. Občas se to stávalo, v izolovaných malých osadách odříznutých od světa, kde se lidé po dlouhé generace křížili jen sami mezi sebou. Nebo tam, kde trpěli nedostatkem jódu. Tady jsem však u nikoho zduřelé vole neviděl a do další vesnice to odsud bylo den a půl cesty. Možná je v minulosti postihla nějaká epidemie, která z nich udělala poloviční mrzáky. Naštěstí tu zůstalo pár obyvatel, kteří vypadali relativně normálně a život ostatních organizovali. Okolí však bylo nádherné, úrodná krajina, kde se divoké lesíky střídaly se starými po generace neopečovávanými sady, údolími mezi nevysokými kopci protékaly na vodu bohaté říčky plné ryb. Působení země, do níž se pomalu vracela divočina, ale kde stále přetrvával vliv práce zemědělců z doby, kdy žilo lidí víc než dnes.

V průběhu rozhovoru jsme s Wickerem neprobrali všechny podrobnosti a dohodli jsme se, že budeme pokračovat ráno. Stařec věděl samozřejmě mnohem víc, než mi říkal. Nepřekvapovalo mě to a doufal jsem, že v průběhu svého pobytu zjistím víc. Občas jsem pátrání, co je zákazník zač, věnoval víc času a úsilí než vlastní zakázce. Janick mě zavedl do dřevěnice, která by potřebovala vyměnit ucpávky mezi trámy a celkově trochu zvelebit. Slíbil, že mi za chvíli přinese večeři a něco k pití. Aby mě odradil od večerních vycházek, snažil se mě postrašit báchorkou o vztekých psech pobíhajících v noci okolo. Viděl jsem, že i jemu samotnému to přišlo nevěrohodné, ale dostal to za úkol a jako správný sluha neodmlouval. Otevřel jsem okna i dveře, abych místnost zbavil oděru zatuchliny, a na chvíli se natáhl na lavici.

Proč volil Wicker k setkání právě toto místo? Stranil se lidí a vzhledem k jeho věku a fyzickému stavu mu asi cestování činilo problémy. Musel bydlet někde v okolí nebo přímo tady. Před čím se ukrýval? Před Konventem stíhajícím užívání magie, vlastnictví magických artefaktů? Spíš ne, moc téhle inkviziční orga-

nizace slábla každým rokem, možná měsícem. Co byl zač, že ho zajímala magie? Z toho, jak se vyptával a co mi prozradil, vyplývalo, že ví víc než průměrní zákazníci, se kterými jsem se až dosud setkával. Obvykle šlo o bohaté šlechtice, kteří hledali buď nějakou hračku, nebo častěji zbraň dávající jim v případném konfliktu proti soupeřům nějakou výhodu. A pak tu byl samozřejmě císař, jehož zájem byl globální a motivovaný pohledem do vzdálené budoucnosti.

Vrzlo zápraží, někdo vstoupil. Nepohnul jsem se, ze svého místa jsem dobře viděl na chodbu. Objevil se mladík, Janick. Oproti ostatním obyvatelům mi připadal nezvykle mladý a ještě víc, jak to říct, dychtivý a zvědavý.

„Nesu jídlo a pití,“ oznámil mi nervózně a pohledem přitom zalétl ke knize na stole. Byla to kuchařka, o níž jsem se jeho šéfovi zmínil.

„Polož to na stůl,“ požádal jsem ho.

Když věci vykládal z košíku, viděl jsem, jak se snaží přecíst název knihy. Měl to ztížené, protože text byl z jeho pohledu hlavou dolů, navíc ve staré saxpolištině. Tenhle jazyk znalo dnes jen pár vzdělanců.

„Prozíravá dieta,“ přeslabikoval nahlas. „Co to znamená?“ obrátil se na mě.

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Význam některých slov se s časem posunul nebo docela změnil. Navíc každý kouzelnický klan používal vlastní slang, kterému je do detailů těžké porozumět.“

Ve skutečnosti jsem knihu už prostudoval a tušil jsem zhruba, o co jejímu autorovi nebo autorům šlo. Byla mnohem užitečnější, než její název sliboval.

„Jestli tě to zajímá, můžeš si ji do rána půjčit. Ale pak ji potřebuji, možná ji prodám tvému šéfovi,“ řekl jsem, i když jsem o tom pochyboval.